

Vlagyimir Viszockij

A KÖLTŐKHÖZ

Igazi költő az csupán, ki szörnyű véget ért.
Főleg, ha ifjan — ideje se telt le.
Egyik huszonhat évesen nyúlt már a pisztolyért,
Másik hurokba bűjt az „Angleterre”-ben.

S a harminchárom éves Krisztusnak, ki így beszélt:
Ne ölj! Ha ölsz, akárhol megtalállak,
Hogy több bajt ne keverjen, átverték a tenyerét
Vasszöggel és átadták a halálnak.

Harminchetes, a végzetes — kijózanít e szám,
E számjegytől a hideg is kiráz ma, —
Hogy Puskin párbajozni ment, e szám okozta tán,
S ezt vésték Majakovszkij pisztolyára.

Harminchetes — e szám bizonygyal Isten átka volt,
A kérdést élre állította: vagy-vagy ...
Ez a küszöb, melyen Rimbaud és Byron elbotolt ...
A maiak e számon túljutottak.

A párbaj nem jött össze vagy tán elhalasztatott,
A harminchárom épp hogy megfeszített,
S a harminchét se vért, csak ősz hajszálakat hozott,
Havat, melyet halántékunkra hintett.

Golyó, kötél? Inunkba száll a lélek jó korán ...
Tűrünk pszichopaták, hisztérikák, mi.
Kés élén jár lábujjhegyen a költők népe, ám
Mezitlábás lelkük fog vérben ázni.

A szónak „hosszúnyakúú” végén három „ú” —
Hát kurtítsd meg a költőt, légy erélyes.
Hátába kést, hisz ő a kés élén is boldogul,
Szürd hát le gondosan, mivel veszélyes.

Fatális számok hívei — szánalmas mindegyik,
Akár a háremhölgyek, epekednek.
Ha már az élettartam átlaga emelkedik,
Mér' pont a költő éljen kevesebbet?

BAKA ISTVÁN fordítása

Olasz Ferenc felvétele

